

БУВ ТАКИЙ ХЛОПЕЦЬ...

Скажу відразу: захід цей задумувався і проводився для русивельських старшокласників. Ще рік-два — і роз'їдуться, розлетяться вони по світу, полишать школу, село. А село, як відомо, — мала батьківщина. Те найдорожче, рідне, своє, куди ти повертаєшся (в думках чи в прямому розумінні) все життя. А ще — люди, з якими ходив однією вулицею, котрих знаєш, про котрих чув.

До останніх належить і Олексій Голубош. Народився він сорок п'ять років тому у Русівлі. Закінчив десятирічку, навчався у Рівненському музичлищі. Звичайний хлопець, звичайна біографія? Аж ніяк. Бо мав неоціненний скарб — голос. Бо вмів зачарувати пісню. Бо хотів дати простір своєму таланту.

Дав. Спочатку як співак у тернопільському ансамблі «Збруч», де починав разом із С. Ротару та став першим виконавцем української естрадної пісні. Затим — на гастролях у складі групи «Ритми ХХ ст.» (Уральська філармонія), в Польщі, куди виїхав у 1977 р., Римі, Парижі, де виступав у російському мюзикхолі, Канаді. Останні 10 років життя Алекс Голуб (псевдонім Олексія) провів у Нью-Йорку, де співпрацював з фірмою «Ля Мер».

Творчий доробок нашого земляка немалий. Три повноцінні грамплатівки, серед яких почесне місце посідає «Золотий диск». Його, до речі, Голубош був удостоєний за перемогу на престижному фестивалі у Канаді. Щоб було зрозуміліше, скажу, що подібні нагороди мають Алла Пугачова, ансамблі «Пісняри», «Абба», «Бітлз», «Роллінг Сто-

унз»..

Та де б не був Олексій, куди б не закидала його доля, половину свого серця він залишив тут, у Русівлі, серед пишних ланів і садів, серед селян, з яких вийшов і сам. «Альошка, мій Альошка», — так називає його мати, таким пам'ятає його брат, інші родичі. Все село.

З тобою розлука — гірка мені мука,
Печаль журавля без гнізда в чужині.
Моя Україно, білявко-хатино,
З твого вікна світить доля мені.

Світила. Бо невдовзі Олексія не стало. Недо співав, недокохав, недожив..

Я лише злегка намітив контури біографії співака Голубоша. Музична ж композиція-спогад «Недоспівана пісня русивельського соловейка», яку провели школярі, зробила це набагато краще, філігранніше, контрастніше, емоційніше. Так, що під кінець плакали вчителі, старшокласники, гості. І сльози ці були зовсім не підробленими.

Звичайно, немаловажну роль відіграло і власне оформлення заходу. Сказімо, вдало підібраний пісенний фон, проведення композиції у шкільній «Духовній світлиці», фотознімки Олексія, вирізки з газет, золотий диск, магнітофонні касети з записами його пісень, грамплатівки, демонстрація тригодинного відеозапису канадського концерту співака. Чи робота ведучих — одинадятикласників І. Мельника та С. Лівшука — та бесіда з братом Голубоша Анатолієм і його дружиною, що відбулася опісля..

Володимир ЗАЙКА.